

Angličtina pro děti

HRAVÁ GRAMATIKA

BUDOUCÍ ČAS

Veronika Vernerová
Ilustrace Radka Filipová a Lucie Šubrtová

bambóok

bamb**oo**k

Angličtina pro děti

HRAVÁ GRAMATIKA

BUDOUCÍ ČAS

Veronika Vernerová

Ilustrace Radka Filipová a Lucie Šubrtová

Děkuji rodičům za podporu při vzniku této knížky.

*Děkuji bráškov, že se mnou kdysi vstoupil do kouzelné říše jazyků
a ukázal mi správnou cestu.*

Jak kouzelné bytosti učily Martínka základům anglické gramatiky

Martínek seděl na posteli a v dlani držel malý zelený kamínek...

Už uplynulo půl roku od chvíle, kdy se v jeho pokojíku začaly dít podivuhodné věci. Tehdy ho trápila nepochopená anglická gramatika a obával se, že se mu nepodaří napsat další test. Byl smutný a angličtina ho nebavila. Pak se na jeho hromádce učebnic objevila drobná černovlasá víla jménem Gramatika, která tvrdila, že přiletěla až z dalekého Irsku. Vysvětlila mu, že má velké štěstí, protože mu s angličtinou pomůžou kouzelné bytosti.

Rád vzpomínal na veselého irského skřítko, pana Leprikóna, který mu poradil, jak zvládnout přítomné časy. A když zavřel oči, ještě pořád cítil nezaměnitelný a nevyvětratelný smrad kocoura čarodějnice Georginy, která byla expertkou na minulé časy. Za odměnu pak všichni společně letěli na úžasný výlet do Anglie. Martínek si pomyslel, že se asi málokomu podaří dostat se do této země zrovna na koštěti. To se jim navíc porouchalo a místo naplánovaného výletu se proletěli do Walesu, kde na ně čekal tajemný druid Merthyr.

A tyto kouzelné a veselé bytosti mu věnovaly malý zelený kamínek, aby je mohl opět přivolat na pomoc.

Martínek si povzdechl. Přál si znovu vidět své přátele, a navíc potřeboval poradit s angličtinou. Přemýšlel, která bytost by věděla, jak na budoucí čas. Že by pan Leprikón? Nebo víla Gramatika? Či čarodějnice Gigi? Nebo snad sám velký druid Merthyr?

Martínek se znovu zadíval na zelený kamínek a pak se rozhodl. Sevřel kamínek v dlani a nahlas vyslovil:
„GramatikaLeprikónGigiMerthyr!“

Chvíli se nic nedělo a pak se v pokoji zeleně zablesklo. Uslyšel rachot. Otočil se a nevěřil svým očím. Pokojem proletěl pan Leprikón. Seděl na mrňavém koštěti a na hlavě měl zmenšený klobouk paní Gigi.

„Zastavte to šílené koště!“ ječel. „Kde má to harampádí brzdu? Neumím řídit koště. Uáááááááá!“

Ozvala se pořádná rána, protože skřítko zastavilo až Martínkova skříň. Vletěl přímo do ní a všechno oblečení popadlo na něj.

Do pokoje vběhla vyděšená maminka. „Stalo se něco? Slyšela jsem hroznou ránu.“

Martínek se podíval na skříň a doufal, že je skřítek v pořádku. Naštěstí díky oblečení nebyl vidět. Pak pohlédl na mamku. „Nic se nestalo, jen něco spadlo ve skříni. Uklidím to.“

Maminka ještě chvíli váhavě stála ve dveřích a nedůvěřivě sledovala skříň. Pak usoudila, že je vše, jak má být, a odešla do kuchyně.

Martínek rychle vyskočil a spěchal ke skříni. „Jste v pořádku, pane Leprikóne?“ Ze skříně se ozývalo šustění, jak se skřítek pokoušel vyhrabat ven.

„Jo, chlapče,“ funěl skřítek. „Myslím, že jsem celý. Co to bylo? Proč jsem, u všech skřítků, letěl na koštěti?“

Mezitím v Londýně ve svém útulném obývacím křesle seděla velevážená čarodějnice Georgina. Popíjela svůj oblíbený čaj a četla si knihu s názvem *Míň slimáků, víc žab*. Občas se podívala na svého kocoura Smraďocha, který se rozvaloval na krbové rohožce a pochutnával si na česnekové klobáse. Právě otvíral tlamu,

že se do ní potřetí zakousne, když klobása z ničeho nic zmizela. Zmateně se podíval na svoji paničku. Ta si ale se zájmem četla kapitolu *Dokážete vytvořit i žáby, jen se musíte pekelně soustředit.*

Paní Gigi si náhle uvědomila, že jí z hlavy zmizel klobouk, z rohu pokoje koště a nakonec i kocour z rohožky. Řekla si, že to vezme klidně a rozumně a nezačne ječet, ale z úleku dostala tik do levého oka, které teď zuřivě mrkalo. A to nebylo všechno. Když se podívala do zrcadla, zjistila, že má na hlavě zelený lepríkónský klobouček. To už chtěla začít ječet, ale nemohla, protože jí pusou ucpala lepríkónská dýmka. V takové chvíli i ta neklidnější čarodějnice ztratí nervy. Vytáhla svoji hůlku, aby přičarovala zpět kocoura, když ji obestoupila zelená mlha.

Po chvíli mlha zmizela a čarodějnice zjistila, že stojí v cizím pokojíku, kde na ni vyjeveně hledí malý chlapec a skřítek Leprikón, samozřejmě s jejím kloboukem na hlavě.

„Ráda tě vidím, Martínku. Ale co se to stalo? Nevíš, kde mám koště a kocoura?“ Pak se podívala na skřítku. „Laskavě mi vraťte můj klobouk.“

„Moc rád,“ řekl pan Leprikón. „Ještě vám vytáhnu ze skříně vaše koště. Kde má ten smeták brzdu?“

Přešel ke skříní, chvíli se v ní přehraboval, až nakonec vystrachal koště. Podal ho čarodějce. „A vy mi vraťte můj úžasný klobouček a dýmku. Jste přece dáma, dýmka se k vám nehodí.“

Oba dva si vyměnili svoje věci a kouzlem je vrátili do správné velikosti. Vypadali docela spokojeně, jen paní Gigi pořád mrkala, což skřítku uvádělo do rozpaků. „Přestaňte na mě mrkat, už nemám nic jiného. Netuším, kde je váš smradlavý kocour.“

Čarodějka si mnula oční víčko. „Nemrkám na vás schválně, to je tik z úleku.“

Martínek i papoušek Pepík je tiše pozorovali.

Ve stejné chvíli si nad irskými kopečky vesele poletovala víla Gramatika. Zpívala si nějakou vílí píseň a do malého žlutého džbánku sbírala kapky, které po dešti pokryly barevné podzimní listí. Byl překrásný voňavý slunečný den bez mráček a víla si libovala, jak je všechno pohádkově úžasné.

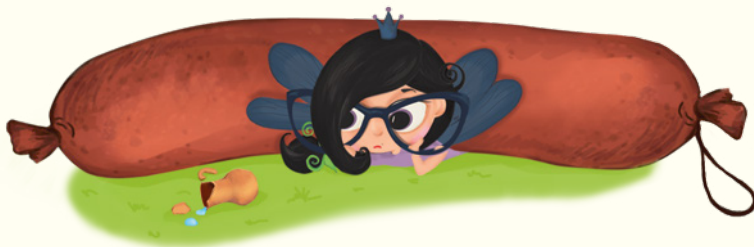
Najednou ucítila hrozný zápach. „Ten smrad znám!!!“ pomyslela si zděšeně. Zjistila, že místo svého krásného džbánku v ruce drží obrovskou česnekovou klobásu. „U všech víl, co se to stalo, kde se to tu vzalo?“ Ale to už se

jí z toho silného zápachu zamotala hlava a spadla do trávy. Naneštěstí se klobása připlácla přímo na ni, a protože byla velká a těžká, drobná víla ji ze sebe nedokázala setřást. Začala panikařit. Po chvíli se kolem ní a klobásy objevila zelená mlha. Když zmizela, víla ležela v pokoji, kde na ni vyjeveně hleděla velmi podivná trojice – malý překvapený chlapec, vysmátý irský skřítek a mrkající londýnská čarodějnice.

„Fuj, pomoc, víly nemají rády klobásy! Sundejte tu odpornou věc někdo ze mě. Nemám sílu to zvednout a strašně to páchne.“

Martínek k ní rychle přiběhl a klobásu si vzal.

„Ráda tě vidím, Martínku, ale co to má být? Nechápu.“
Víla se stavěla pomalu na nohy a rovnala si křídýlka.

„No, to my taky ne,“ smál se skřítek. Velmi ho pobavil pohled na vílu s klobásou.

Ve stejné době ve velšských lesích moudrý a tajemný druid Merthyr stál uprostřed kruhu jiných druidů. Právě jim vysvětloval ochranu stromů a místní zvěře. „Je potřeba vytvořit kolem stromu ochranný plášť a nakreslit na kmen mocnou runu. Ke psaní symbolů je nejlepší voňavá pryskyřice smíchaná s...“ Merthyr nedokončil větu, protože ucítil nepříjemný zápach. Rozhlédl se po svých posluchačích, jestli někdo náhodou něco nemilého nevypustil. Příčina smradu však byla jinde. Všiml si, že drží v rukou velkého chlupatého černého kocoura Smrad'ocha. Kolo druidů se rozestoupilo. Mágové se obávali, že to všechno způsobila černá magie. A navíc zápach z kocoura byl tak intenzivní, že bylo bezpečnější se držet o kus dál.

Druid Merthyr si asi po šestnácté ve svém životě nevěděl rady. Chtěl to ostatním mágům vysvětlit, ale neměl tušení jak. Kocoura se pokoušel držet co nejdále od těla. Smrad'och byl očividně stejně překvapený jako všichni kolem. Rozhlížel se po podivných vousatých pánech v ještě podivnějších hábitech. Měl velmi

špatnou náladu, protože mu zmizela jeho milovaná klobása i jeho panička.

Najednou se kolem něj a druida Merthyra vytvořila zelená mlha. A než druid stačil vyslovit kouzelné ochranné zaklínadlo, ocitli se uprostřed Martínkova pokoje.

Díval se na ně překvapený chlapec, mrkala na ně čarodějnice Georgina, víla dokázala jenom otevřít pusou, ale nic z ní nevyšlo, a irský skřítek dostával záchvaty smíchu v pravidelných intervalech.

Martínkův papoušek Pepík v rohu klece nevěřil svým papouščím očím.

„Není tohle váš úžasný kocour, drahá Georgino?“ řekl Merthyr, když se trochu vzpamatoval z překvapení. „Prosím, vezměte si ho a dejte ho co nejdál ode mě.“

Paní Gigi si s láskou vzala svého miláčka do náruče. „Ty můj sladký kocourku, taky ses vylekal, že?“

Stinky nevypadal vůbec vystrašeně, ale náramně potěšeně, protože uviděl na Martínkově stole svoji česnekovou klobásu. Pro něj byl svět zase v pořádku.

Všechny kouzelné bytosti pohlédly na překvapeného Martínka a usmály se na něj. Pak se znovu zmateně podívaly na sebe. „Ví někdo, co se tu stalo?“ zeptal se skřítek. „V tom bude černá magie.“

„Já už vím,“ hrdě prohlásila víla Gramatika. Důležitě vyletěla o trochu výš. „Martínek, když nás chtěl přivolat,

vyřkl naše jména najednou, bez mezer. Je to tak?“ Podívala se na chlapce.

Martínek váhavě přikývl.

„A tak se kouzlo propojilo a vytvořilo zmatky.“ Víla spokojeně hleděla na ostatní bytosti. „Leprikón přiletěl na koštěti, paní Gigi ztratila kocoura a začala bafat z dýmky, mě zavalila smradlavá klobása a velevážený pan Merthyr se stal majitelem páchnoucího mazlíčka.“

První se ozval pan Leprikón. „No, rozhodně to byla parádní legrace. Jediné, co bych si nechtěl zopakovat, byl ten střemhlavý let na smetáku. V životě jsem neřídil něco tak neovladatelné. Kde to koště má jako brzdu?“

„Brzdí se silou myšlenky,“ prohlásila hrdě paní Gigi.

„Silou myšlenky říkáte? Jediné, na co jsem měl čas myslet, bylo, že pokud mě nezastaví skříň, skončím u Martínkových sousedů.“ Oprášil si svůj zelený kabátek a schoval dýmku.

Paní Gigi si mezitím nasadila svůj velký špičatý klobouk a spokojeně se prohlížela v malém zrcadle na zdi. I oční víčko už přestalo zběsile mrkat.

„Jsme moc rádi, že tě opět vidíme, chlapče.“ Druid Merthyr přistoupil k chlapci. „Copak pro tebe můžeme udělat?“

Martínek se na všechny vděčně podíval. „Taky jsem šťastný, že vás vidím. Omlouvám se za ty zmatky, ale nedostal jsem přesné instrukce, jak kamínek použít.“

Přivolal jsem vás, protože potřebuji pomoci s budoucím časem. Nevěděl jsem, kdo z vás je odborníkem na tuto část gramatiky.

„My všichni,“ prohlásil druid. „Ale budeme tě učit postupně, aby sis to co nejlépe zapamatoval. Dnes tady s tebou zůstane pan Leprikón. Uvidíš, že jeho způsob učení budoucího času je velice zajímavý a zábavný. My ostatní se objevíme až poté, co se skřítkem výuku skončíte.“

Druid, čarodějnice s kocourem a víla zamířili do středu pokoje. Zamávali Martínkovi a zmizeli.

Pan Leprikón se pokoušel vyšplhat na stůl. Otočil se na chlapce a zářivě se na něj usmál. „Čekají nás kouzelné chvíle.“ Pak obrátil svou pozornost na papouška. „Moc rád tě zase vidím, Pepíku.“

Martínek položil zelený kamínek na noční stolek a připojil se ke skřítkovi. „Je bezva, že jste tady se mnou zůstal. Tuším, že bude legrace.“

Když tu se nad nimi objevila víla Gramatika. Tvářila se dost nabručeně.

„Co se vám stalo?“ zajímal se Martínek.

Víla mávla drobnou ručkou. „Aaaaale, odmítli mě vpustit do vílí říše. Že prý děsně páchnu, a to se k vílám nehodí, protože ty voní po květinách.“

Skřítek se chechtal tak, že málem sletěl ze stolu. „Dali ti i přezdívku?“ zajímal se. „Třeba smradlavý kvítečku?“

+

Víla se na něj uraženě podívala. „Můžu se tam vrátit, až přestanu zapáchat. Zkoušeli jsme se smradu zbavit různými kouzly, ale nic nezabíralo. V klobáse je česnek a na ten čáry neplatí. Tak to vypadá, že budeš mít učitele dva, Martínku.“

„O to lépe nám to půjde,“ radoval se a otevřel svůj sešit. Pak se na vílu znovu podíval. „Slyšel jsem, že když na někoho zaútočí svojí zapáchající tekutinou vyděšený skunk, zabírá na to rajčatový protlak nebo rajská polívka. Možná byste se v tom mohla vykoupat.“

„Jasně,“ příkyvoval skřítek.

„Cheer up buttercup [tʃiəɹ ʌp 'bʌtəkʌp]. Brzy tě zápachu zbavíme.“

Víla se usmála, když viděla Martínkův nechápavý obličej. „*Cheer up buttercup* je dětská rýmovačka, která se používá, když se snažíš někoho povzbudit.

Cheer up znamená *hlavu vzhůru* a *buttercup* je kytička, kterou nazýváte *pryskyřník*. Mimochodem, moc nevoní,“ zamračila se na skřítku.

„Ale je celkem hezká!“ Skřítek uličnický zamrkal na vílu. „V přeneseném významu říkáš *hlavu vzhůru, zlatíčko*. Takových rýmovaček znám hodně,“ chlubil se pan Leprikón. „A rád je používám.“

Budoucí čas

neplánovaný
se skřítkem
Leprikónem
a páchnoucí vílou

Martínek seděl za svým stolkem v pokojíku a se zájmem pozoroval kouzelné bytosti. Skřítek radostně prohrabával školní penál a malá černovlasá víla Gramatika seděla na hromadě školních učebnic a přemýšlela, jak by se co nejrychleji zbavila klobásového zápachu. Že by opravdu vyzkoušela rajčata?

Pan Leprikón vystrčil hlavu z pouzdra a v ruce držel ořezávátko. „Tohle je podivná a nejspíš úžasně důmyslná zbraň. Jak se to dá použít? Nic takového jsem v životě neviděl.“

„To není zbraň, ale strouhátko na tužky a pastelky.“ Martínek si vzal od skřítky tu údajnou zbraň a předvedl mu, jak to funguje. Ostrouhal jednu ze svých tužek.

Skřítek vykulil oči. „Páni, no to je mi ale věčička! To bych si měl tak pořídit na svoji milovanou tužtičku. Už je trochu tupá.“

„Mám dvě ořezávátka,“ usmál se Martínek. „Jedno vám pak moc rád věnuji.“

„Jsi ty ale kluk zlatý!“ radoval se skřítek. „Ale dáš mi ho, až pochopíš budoucí čas. Za mou skvěle odvedenou práci.“

„Za naši skvěle odvedenou práci,“ opravila ho víla. „A je načase začít. Vylezte z pouzdra, pane Leprikóne.“

„No jo, klid, vždyť už jdu,“ bručel skřítek.

„Tento čas učím rád kvůli svému strýčkovi.“

„Ale začneme úplně od začátku,“ prohlásila droboučká víla a mávla kouzelnou hůlkou, která byla ukončená malou hvězdičkou. V Martínkově sešitě se objevilo:

Budoucí čas

(neplánovaný, protože se skřítkem

se vážně plánovat nedá!)

„Víš ty, co je **FUTURE** [ˈfjuːtʃə]?“ zeptal se pan Leprikón.

Martínek tu větu čekal. Vždyť úplně stejně začali hodinu před půl rokem. Tehdy se ho skřítek ptal na slovíčko **Present**. A pokud **present** značilo přítomný, **past** minulý, pak **FUTURE** musel být budoucí.

„**FUTURE** znamená budoucí?“

„Šikovný chlapec,“ pochválil jej skřítek. „A teď ti prozradím, proč tento čas tak rád učím. Objevuje se v něm můj strýček **WILL**. Teda pouze jeho jméno. On není leprikón, ale klurikón.“

„Klurikón?“ divil se Martínek. „To jsem nikdy neslyšel.“

„Máš ještě knížku od paní Gigi *Ze života leprikónů* od slavného autora jménem Ed?“ zeptala se víla Gramatika.

Martínek běžel ke své knihovničce a vytáhl z ní velkou zelenou knihu.

„Na straně dvě stě čtyřicet čtyři najdeš vysvětleno, kdo jsou to klurikóni,“ radila víla.

„No jo,“ bručel skřítek, „lichotivě tam o nich asi nepíšíou.“

Martínek nalistoval správnou stranu a uviděl obrázek skřítky sedícího na sudu s hroznovou šťávou. Měl potrhaný kabátek vybledlé barvy, bosé nohy, černý klobouk, velký červený nos a úsměv od ucha k uchu.

Skřítek přišel k Martínkovi, aby se taky podíval. „Jo, to je můj strýček WILL. Veselá povaha. Pořád se směje a v noci si rád zajezdí na ovcích. Je s ním legrace.“

„To protože pije moc hroznové šťávy,“ vysvětlovala víla. „Klurikóni jsou něco jako lepríkóni, ale hrozně líní. Najdeš je většinou v hroznových sklípcech.“

„Je pravda, že strejda WILL by asi nemohl být učitelem,“ zamyslel se skřítek. „Občas si nevzpomene ani na to, jak se jmenuje. Ale s ním je opravdu sranda. Na rozdíl od víl.“

„Já jsem náhodou vtipná, když chci,“ řekla víla Gramatika trochu uraženě a potichu přemýšlela, jestli nezná nějaké vtipy o lepríkónech.

Martínek nahlas četl, co bylo napsáno pod obrázkem strejdy WILLa:

